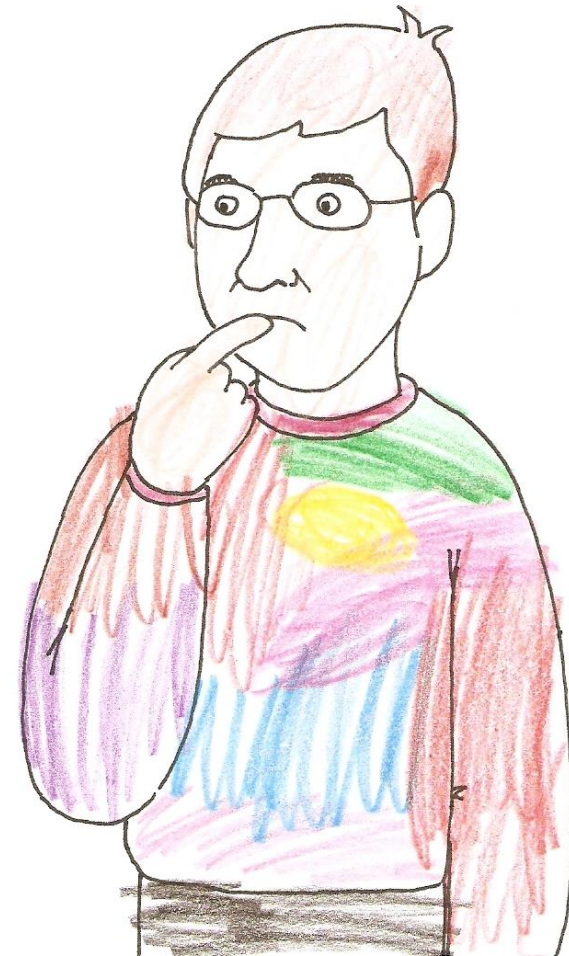
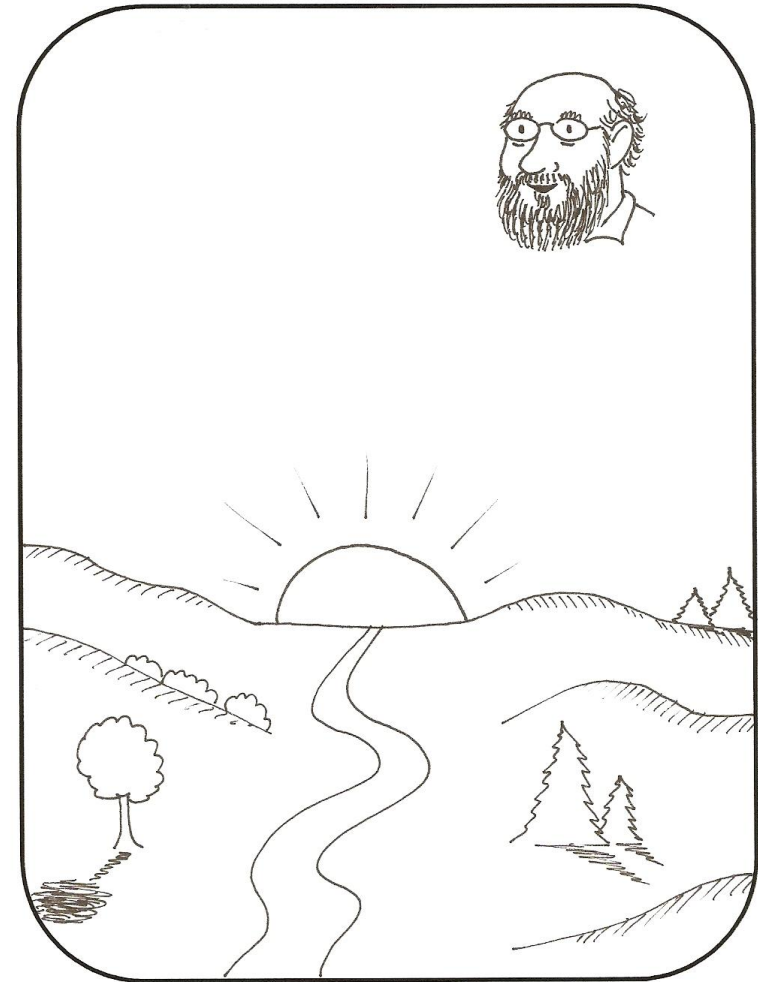

ANTONYJ SUROŽSKIJ (1914-2003)

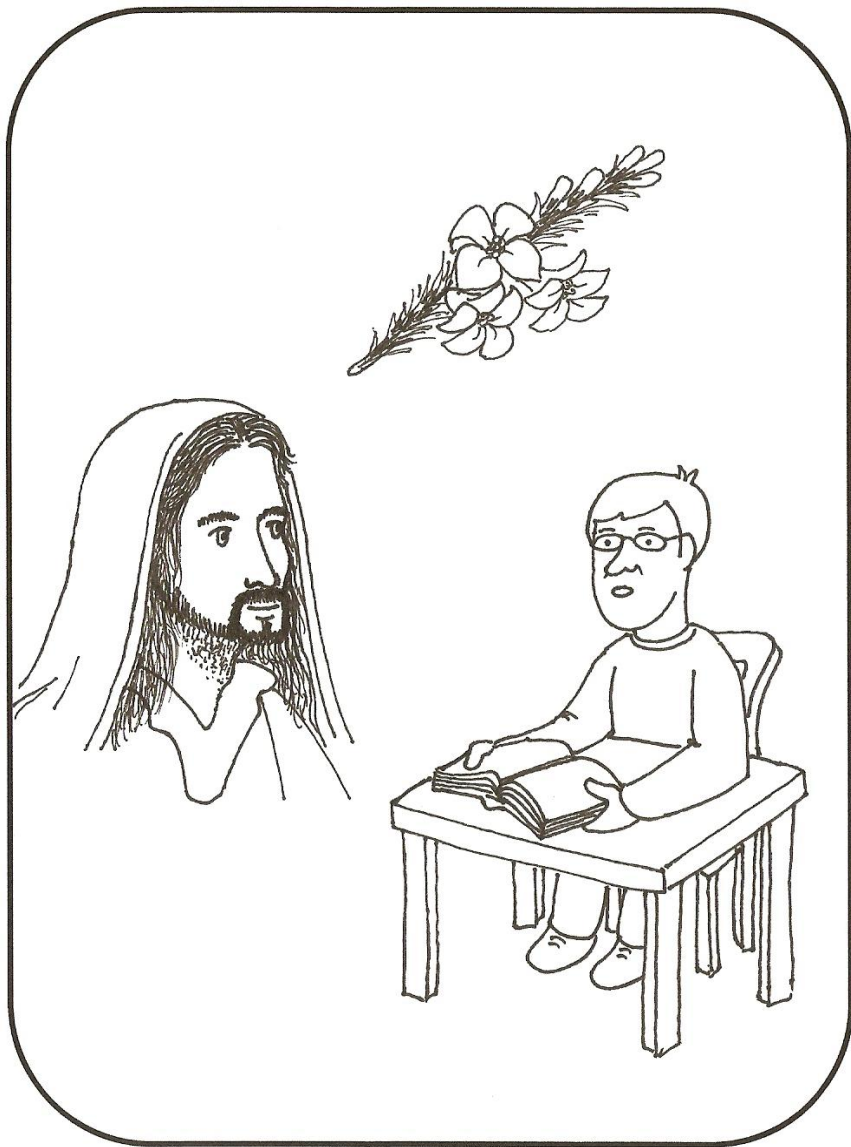
se narodil jako syn ruského diplomata ve švýcarském Lausanne. Ke křesťanství se obrátil, když mu bylo 15 let, vystudoval medicínu a stal se lékařem. V roce 1939 složil mnišské sliby, v roce 1948 byl vysvěcen na kněze a od roku 1950 se staral o ruskou pravoslavnou obec v Londýně. V roce 1958 převzal jako biskup zodpovědnost za ortodoxní věřící Velké Británie a Irska, roku 1962 byl jmenován arcibiskupem, roku 1963 patriarchálním exarchou pro západní Evropu a roku 1966 metropolitou. Funkci metropolity na vlastní žádost složil v roce 1974, aby se mohl lépe věnovat své pastýřské službě, především těm, kdo za ním chodili jako za duchovním rádcem. Metropolita Antonyj zemřel v pověsti svatosti 4. srpna 2003.

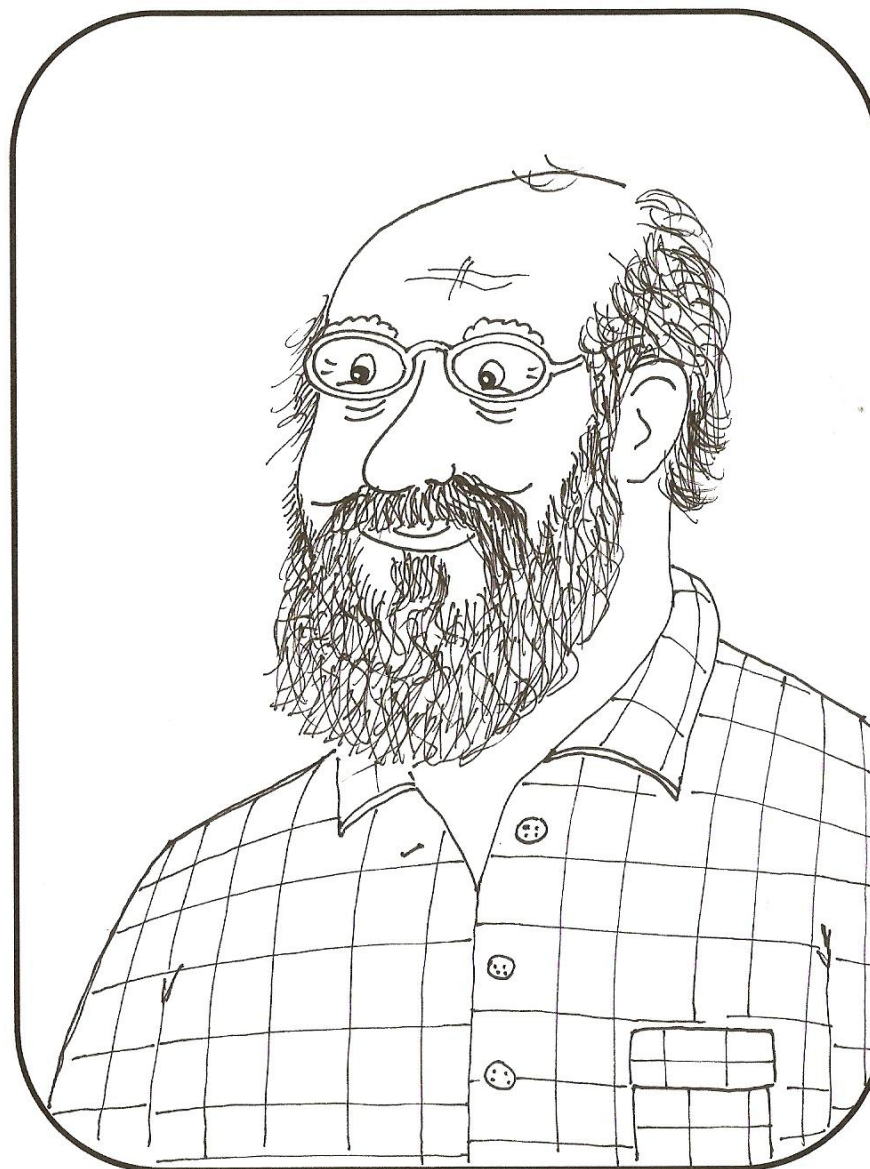
Antonyj

Bylo to světlo vzkříšení, co mi umožňovalo číst evangelia s jistotou, a věděl jsem, že všechno, co říkají, je pravdivé. Vnitřně jsem si byl zcela jist, že Kristus žije. Přišlo to jako událost, která mě rázem zbavila všech problémů nevíry, protože to byla přímá osobní zkušenost. Neměl jsem odpověď na všechno, ale když jsem prožil tuto zkušenost, věděl jsem, že odpovědi a možnosti jsou přede mnou. Už jsem nebyl bezradný a zmatený. Pochybování ve mně probouzelo chuť objevovat, odkrývat skutečnosti života, ptát se a hledat. A že Kristus žije, o tom nepochybuji.

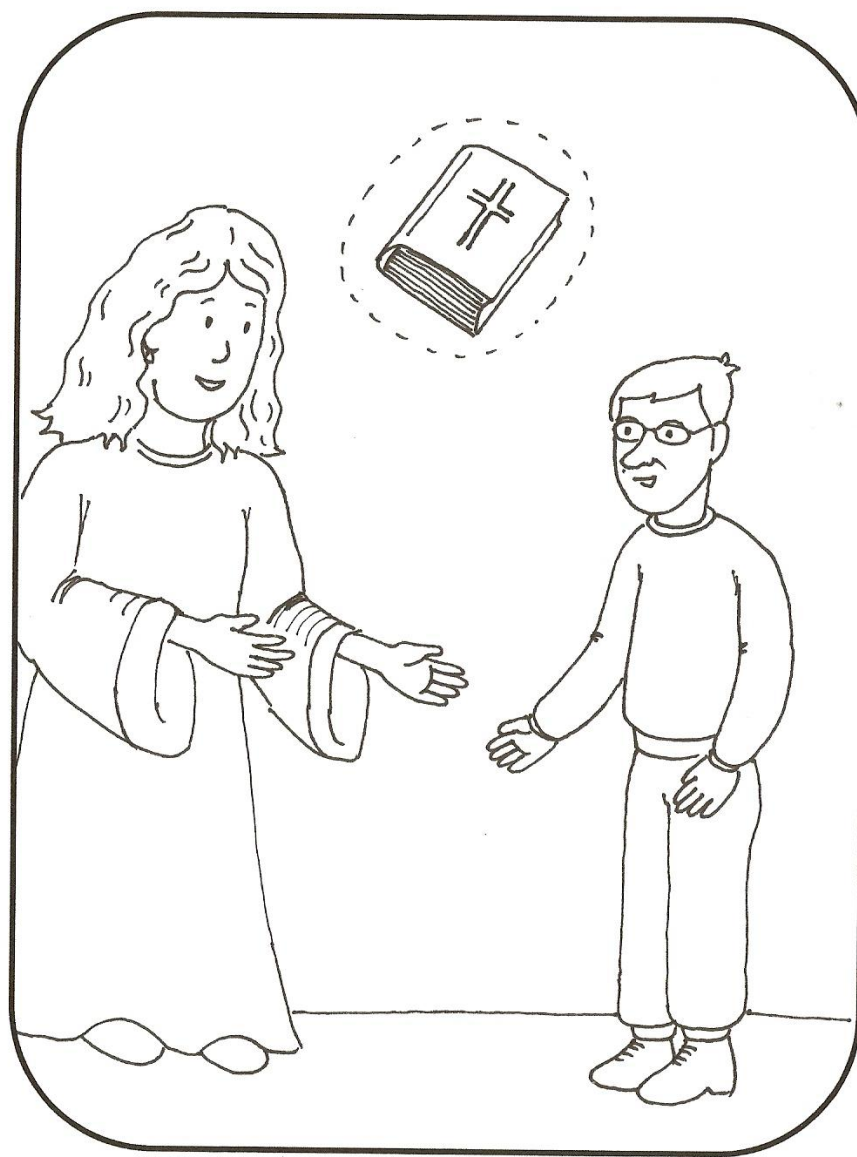
Pustil jsem se tedy do čtení Markova evangelia. Nečetl jsem dlouho, ještě jsem nedošel ani ke třetí kapitole, když jsem si náhle uvědomil, že na druhé straně mého stolu někdo stojí. Byl jsem si jist, že je to Ježíš Kristus, a tato jistota mě už neopustila. To byl skutečný obrat. Protože Kristus byl v tu chvíli živý, byl zde a já jsem mohl s jistotou říci, že to, co evangelia říkají o životě Ježíše z Nazareta, je pravda.

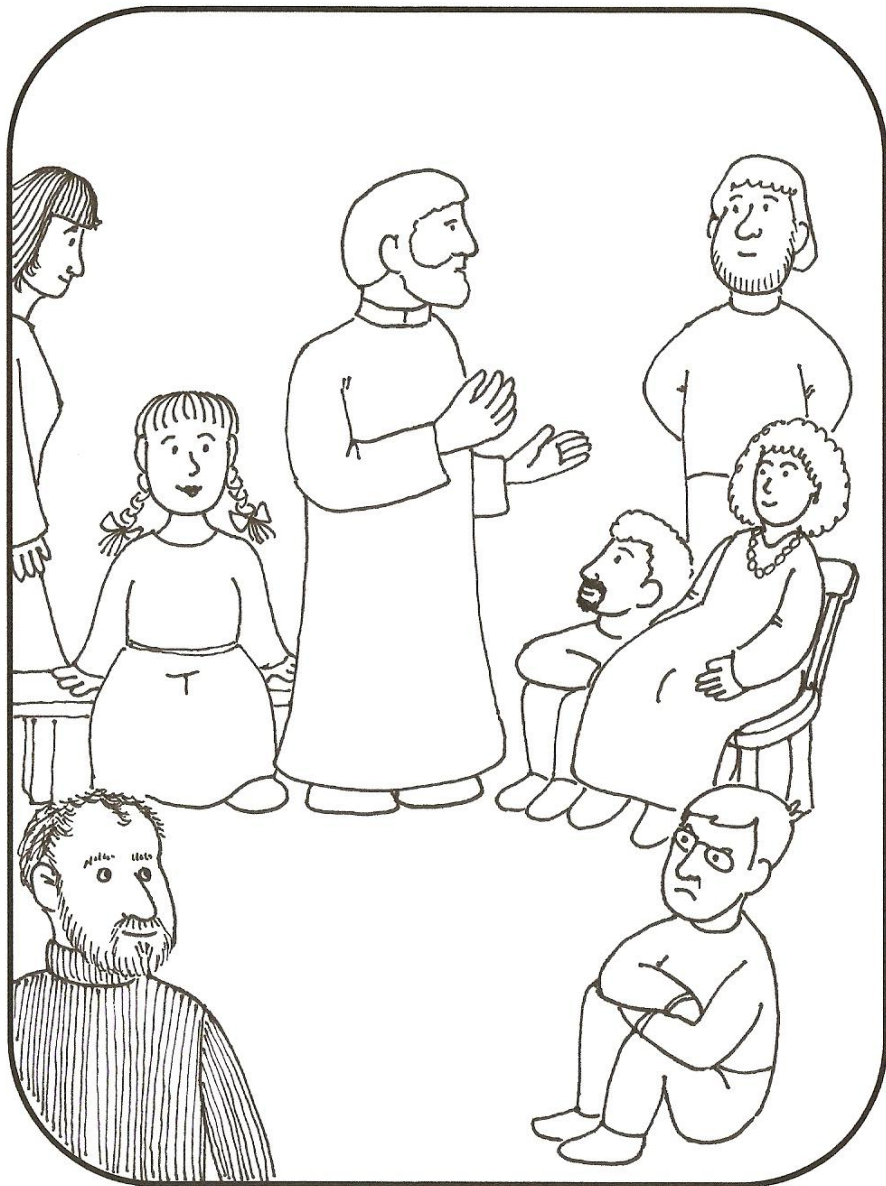
Jmenuji se Antonyj Surožskij a jsem Rus. Z Ruska jsme ale museli po revoluci odejít a nějakou dobu jsme cestovali po světě. Byl jsem tehdy malý kluk a připadalo mi to dobrodružné. Nakonec jsme se usadili v Paříži. A tam se stal příběh, který Vám chci vyprávět.

Náš život byl v té době velmi těžký. Neměli jsme vlastní dům a já jsem byl v internátní škole, kde vládly drsné a násilnické poměry. Členové naší rodiny žili v různých částech Paříže. Moc jsem toužil po tom, abychom měli vlastní dům a mohli žít spolu.

Zeptal jsem se maminky, jestli má nový zákon. Chtěl jsem vědět, jestli evangelia potvrdí ten hrozný dojem, který na mě řeč toho kněze udělala. Nečekal jsem, že by mi ta četba mohla dát něco dobrého a tak jsem napřed spočítal kapitoly všech čtyř evangelií, abych si byl jist, že budu číst to nejkratší a nebudu zbytečně plýtvat časem.

Tolik oddanosti jsem byl ochoten naší skupině prokázat, a tak jsem se přednášky zúčastnil. Neměl jsem v úmyslu to poslouchat, ale uši se mi najednou samy našpicovaly. Byl jsem čím dál tím víc rozhořčen. Viděl jsem obraz Krista a křesťanství, který mi byl hluboce odporný. Když přednáška skončila, pospíchal jsem domů, abych zjistil, jestli to, co ten kněz říkal, je pravda.

A pak, když mi bylo asi 14 let, jsme se mohli všichni nastěhovat pod jednu střechu. To pro mě bylo opravdové štěstí. To bylo od revoluce poprvé, co jsme měli domov. Ale po nějaké době se stala nečekaná věc.

Najednou jsem zjistil, že je nesnesitelné, když už po ničem netoužím. Předtím jsem zakoušel těžkosti a utrpení, které se musely překonávat, ale vždycky bylo něco za nimi. A teď už přede mnou nebylo nic. Rozhodl jsem se, že si dám rok na to, abych zjistil, jestli má život vůbec nějaký smysl, a když žádný smysl nenajdu, vzdám se života. Uvnitř sebe jsem cítil veliký boj, ale všechno kolem mě se mi zdálo prázdné a beze smyslu. Studovat a být v životě užitečný mě vůbec neuspokojovalo. Míjely měsíce a na obzoru se žádný smysl neobjevoval.

Tehdy jsem byl členem jedné ruské mládežnické skupiny v Paříži. Jednoho dne ke mně přišel jeden z vedoucích a povídá: „Pozvali jsme kněze, aby k nám promluvil, přijď“. Velmi pobouřeně jsem mu řekl, že nepřijdu. Nepotřeboval jsem církev, nevěřil jsem v Boha a nechtěl jsem ztrácet čas. Vedoucí mi ale řekl, že každý z naší skupiny mu odpověděl stejně jako já a že když nikdo nepřijde, bude to ostuda pro nás pro všechny, protože kněz už je tady. „Nemusíš ho poslouchat“, řekl mi vedoucí, „to je mi jedno, prostě tam jenom sed“.